

Jiří Wolker: Tvář za sklem

Kavárna Bellevue je říše
stavěná z hudby, tepla a plyše,
z oken má vysoké, průhledné hranice,
které ji dělí od zmrzlé ulice.

Dnes jako jindy páni si za stoly sedli,
důstojní páni a vznešené dámy
ústa si probodli úsměvy, kravaty drahokamy
a v teple, hudbě a v plyši
noviny na oči posadili si,

aby přes tyto brejle z papíru viděli,
že svět je veselý, protože sami jsou veselí
v kavárně Bellevue.

Když tu tak seděli teple a ctihodně
s rukama vyžehlenýma,
tu stalo se, stalo, – ne zcela náhodně, –
že na okna skleněného tenounkou hranici
přítisk tvář člověk, který stál v ulici,
výrostek zpola a zpola muž,
s pohledem ostrým a chladným jak nůž
prořízl okno a vbod se v tu nádheru,
v číše a valčík, v zrcadla pro milenky,
v břicha a teplo, fraky a peněženky,
a zůstal v nich třetí čepelí,
i když ty oči dvě zmizely.

Tenkrát se stoly staly
náhrobky mramorovými,
pohřbení šťastlivci se usmívali
mrtvolně mezi nimi,
sklepníci v šatech smutečních
z šedého kouře věnce nosili,
před okny žila ulice, bída a sníh,
za okny civěly mohyly
v kavárně Bellevue.

Wolker, Jiří: *Těžká hodina* [1922], in: *Dílo Jiřího Wolkerova*, ed. A. M. Piša, Vyškov: F. Obzina, 1928, s. 91–92.